

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2009, č. j. 31 Ca 59/2007 - 136,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2009, č. j. 31 Ca 59/2007 - 136, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16 ve znění usnesení o opravě ze dne 5. 3. 2007 (opraveno datum vydaného rozhodnutí z 9. 2. 2006 na 9. 2. 2007). Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, odboru výstavby a územního rozvoje (dále též „stavební úřad“) ze dne 13. 11. 2006, č. j. 060074931/ŠKAR/STU/008, kterým byla podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) dodatečně povolena stavba „nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu B. 12, čp. 85, pozemek par. čís. 17, 18, k. ú. Stránice, obec Brno“

Je třeba předeslat, že o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného krajský soud rozhodoval podruhé. Prvním rozsudkem ze dne 10. 9. 2008, č. j. 31 Ca 59/2007 - 64, rozhodnutí žalovaného zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť podle jeho názoru žalovaný nerespektoval stanovisko Magistrátu města Brna, odboru památkové péče ze dne

6. 9. 2006, které bylo v podstatě shodné se stanoviskem k územnímu řízení ze dne 1. 2. 2006 a nezdůvodnil proč tak učinil. Dále krajský soud v tomto rozsudku uvedl, že žalovaný pochybil v tom, že neposoudil dostatečně námitky žalobce týkající se umístění výtahu a parkovacích stání a také v tom, že nerespektoval obecně závaznou vyhlášku města Brna č. 2/2004.

Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 2 As 4/2009 - 120 a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud byl podle § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) v dalším řízení vázán právním názorem kasačním soudem v tomto rozsudku vysloveným.

Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že:

- rozhodnutí žalovaného není nepřekoumatelné, pro nedostatečné vypořádání odvolacích námitek (umístění výtahu a parkovacích stání),
- posuzování souladu umístění stavby s územním plánem je součástí územního řízení,
- ochrana architektonických a urbanistických hodnot v území spadá do územního řízení,
- stavební úřad nebyl při vydávání rozhodnutí vázán doporučením odboru památkové péče obsaženým pouze v odůvodnění závazného stanoviska vydaného podle § 14 odst. 2 a 3 zákona o státní památkové péči,
- žalovanému nelze vytýkat, že se v odvolacím rozhodnutí nezabýval vlivem umístění výtahu, neboť proti tomu nesměřovala žádná odvolací námitka.

Krajský soud v rozsudku napadeném touto kasační stížností konstatoval závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu s tím, že k jeho novému posouzení zbývá pouze otázka zákonnosti vypořádání žalovaného s odvolací námitkou umístění parkovacích stání. V tom žádnou nezákonnost neshledal, a proto žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále, že je jeho rozhodnutí nepřekoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i pro jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nepřekoumatelnost rozsudku spatřuje v tom, že řada žalobních námitek zůstala bez jakékoliv reflexe soudu. Rozsudek se v drtivé většině skládá pouze z citací písemných návrhů a vyjádření stran (vyjma překvapivého opomenutí vyjádření stěžovatele ze dne 6. 7. 2009), případně z citací ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu; samotnému zdůvodnění zamítavého výroku je ze sedmi stran odůvodnění věnována pouze část jednoho malého odstavce v závěru rozsudku. Nejvyšší správní soud přitom ve svém zrušujícím rozsudku ponechal na hodnocení krajského soudu zákonnost postupu žalovaného, což se odrazilo v rozsudku krajského soudu v prostém konstatování, že žádnou nezákonnost neshledal, čímž uzavřel mnohaletý složitý spor. Takové odůvodnění je v rozporu se zásadou přesvědčivosti rozhodnutí a se zákonným požadavkem na jeho náležitosti. Krajský soud neuvedl žádnou konkrétní námitku žalobce, s níž by se vypořádal. Takové rozhodnutí stěžovatel považuje za zcela nepřekoumatelné.

Krajský soud zatížil svůj postup i jinou vážnou vadou, neboť nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu; ten ve svém rozsudku uvedl, že hodnocení zákonnosti názorů žalovaného „*bude náležet krajskému soudu v novém rozhodnutí, protože ten se k této otázce ve svém rozsudku nevyjádřil*“. Konkrétně zůstaly i nadále neposouzeny otázky:

- narušení pohody bydlení obtěžováním výfukovými zplodinami, hlukem a světly parkujících aut, neboť parkoviště má být (je) těsně vedle stěžovatelovy zahrady; uvedl-li k tomu žalovaný ve svém rozhodnutí, že není oprávněn upravovat stavebníkův návrh, vyslovil tím současně, že k narušení pohody bydlení došlo. Soulad se zákonem přitom nikterak neopravňuje k narušení pohody bydlení sousedů. Návrh měl být proto zamítnut.
- narušení pohody bydlení umístěním výtahu na stěně přilehlé ke stěžovatelově ložnici, jakož i v umístění topných a klimatizačních jednotek; ani zde není rozhodující pouhý soulad s hygienickými limity, neboť pohoda bydlení je samostatným hlediskem, které je třeba posuzovat.
- narušení pohody bydlení snížením slunečního osvětlení stěžovatelovy terasy o více než dvě hodiny a ve ztrátě vzdušné otevřenosti terasy a vytvoření vjemu prostorového stínění, což rovněž v řízení nebylo zpochybněno.

V rozsudku krajského soudu zcela absentuje posouzení těchto námitek, aniž by současně bylo uvedeno, že soud pro jejich nevypořádání měl nějaký důvod.

Nesprávnost posouzení právních otázek, pokud soud neshledá napadený rozsudek nepřezkoumatelným, stěžovatel spatřuje v nesprávné interpretaci, jakož i v nesprávné aplikaci normativních ustanovení vyžadujících zachování pohody bydlení, neboť podle něho stavba představuje její nezákonné narušení.

Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o druhou kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud v první řadě její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Není přitom rozhodující, že nyní projednávaná kasační stížnost byla podána jiným stěžovatelem, než kasační stížnost předchozí. Smyslem a účelem záповědi opakovaného posuzování je totiž vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, dostupný na www.nalus.ussoud.cz). Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo stran otázky, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz). V této věci je kasační stížností namítána v první řadě nepřezkoumatelnost rozsudku a dále jiná vada ovlivňující zákonnost rozsudku, která je spatřována v nerespektování závazného právního názoru vysloveného v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tato kasační stížnost je přípustná.

Stěžovatel tedy v první řadě poukazuje na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, kterou spatřuje v nevypořádání se s některými žalobními námitkami. Rozsudek podle § 54 odst. 2

s. ř. s. musí mj. obsahovat odůvodnění. Odůvodnění pak musí být nejen oporou výroku, ale musí být přesvědčivé; to předpokládá, že se v něm soud vypořádá se všemi námitkami a uvede jaká skutková zjištění vzal za rozhodná a jak je právně hodnotil.

Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73 (zveřejněno pod č. 787/2006 Sb. NSS) „[o]pomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ Ke stejnému závěru dospěl i v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (zveřejněno pod č. 689/2005 Sb. NSS), v němž uvedl, že „[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“ K požadavkům na přesvědčivost soudního rozhodnutí lze poukázat i na konstantní judikaturu ústavního soudu (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. IV. ÚS 446/98, dostupný na www.nalus.usoud.cz).

V daném případě stěžovatel v žalobě uvedl námitky poukazující na rozpor dodatečně povolené stavby se stavebním zákonem a konkrétně poukazyval na narušení historicko-urbanistické hodnoty ve vazbě na závazné stanovisko orgánu památkové péče. Dále namítal nevhodné umístění parkovacích stání a výtahové šachty ve vztahu k narušení pohody bydlení.

Krajský soud v nyní napadeném rozsudku konstatoval podstatný obsah žaloby, stejně jako obsah vyjádření žalovaného k žalobě. Dále poukázal na výsledek kasačního řízení a z rozsudku Nejvyššího správního soudu citoval právní závěr o nezávaznosti doporučení uvedených pouze v odůvodnění stanoviska odboru památkové péče a závěry o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Poukazem na závazný právní názor mohl krajský soud skutečně vypořádat námitky proti narušení urbanisticko-historických hodnot ve vztahu ke stanovisku orgánu památkové péče. Rovněž tak mohl převzít názor, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné proto, že se nevypořádalo s umístěním výtahu, neboť odvolací námitky se výtahu netýkaly. Mohl převzít i názor, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné ve vypořádání otázky pohody bydlení, neboť ji žalovaný nepominul, byť ji vypořádal poměrně stručně.

Krajský soud totiž svým prvním rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného z těchto důvodů jako nepřezkoumatelné. Ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro něho plynulo, že z těchto důvodů rozhodnutí za nepřezkoumatelné považovat nelze. Jak také krajský soud v nyní napadeném rozsudku citoval, byl povinen se v dalším řízení zabývat zákonností vypořádání této odvolací námitky žalovaným. To učinil opětovným odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu a lakonickým závěrem, „že v argumentaci tohoto odůvodnění rozhodnutí žalovaného neshledal žádnou zjevnou nezákonnost“. Dále uvedl, že nezjistil, že by odvolací orgán posoudil věc podle nesprávného právního předpisu nebo že by tento předpis nesprávně vyložil či na daný případ nesprávně aplikoval. Přitom ve vztahu k pohodě bydlení a umístění parkoviště odkazoval na citaci ze svého předchozího zrušeného rozsudku v porovnání se závěrem Nejvyššího správního soudu a zdůraznil, že ten považoval vypořádání žalovaného s touto otázkou za dostatečné.

Tento závěr Nejvyššího správního soudu ovšem nebyl o správnosti posouzení, ale jenom a pouze o přítomnosti hodnocení této odvolací námitky v odvolacím rozhodnutí žalovaného, nikoliv o správnosti jeho úvahy a správnosti právního hodnocení.

Stěžovateli tedy lze přisvědčit v námitce, že rozsudek krajského soudu je ve vztahu k žalobní námitce, již byl povinen se zabývat, nepřezkoumatelný a že tím je naplněna kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Na krajském soudu tedy znovu bude, aby se zabýval zákonností vypořádání odvolací námitky směřující proti narušení pohody bydlení. Rozhodné jistě bude, v jakém rozsahu ji stěžovatel uplatnil v průběhu stavebního řízení a v odvolání. Je třeba také vážít obsah žaloby a je třeba připomenout, že stěžovatel v kasační stížnosti narušení pohody bydlení opírá o širší argumentaci, než činil v žalobě. Úkolem soudu totiž není vážít veškerá myslitelná hlediska, která se mohou v pohodě bydlení promítat, ale jen hlediska, v nichž narušení tohoto pojmu ve svých podáních odpovídajících tomu kterému procesnímu stadiu označil stěžovatel. Obecně, aniž by Nejvyšší správní soud hodnotil skutkový a právní stav v této věci, lze poukázat na výklad pojmu „pohoda bydlení“ obsažený v rozsudku tohoto soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116 (dostupný na www.nssoud.cz).

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto kasačním rozsudku.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu